

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera, soudce JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobkyně: **MPM – QUALITY, v. o. s.**, se sídlem Příborská 1473, Frýdek-Místek, zastoupené JUDr. Milanem Kyjovským, advokátem se sídlem Poštovská 455/8, Brno, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 1057/2, Praha 6, **za účasti**: ELTON hodinářská, a. s., se sídlem Náchodská 2105, Nové Město nad Metují, zastoupené JUDr. Ing. Tomášem Matouškem, advokátem se sídlem Dukelská třída 15/16, Hradec Králové, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 20. 4. 2016, č. j. O-53821/D15087338/2015/ÚPV, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2019, č. j. 9 A 114/2016 - 173,

t a k t o :

- I. Řízení **se zastavuje**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobkyni **se vrací** část zaplaceného soudního poplatku za kasační stížnost ve výši **4 000 Kč**. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobce JUDr. Milana Kyjovského, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Úřad průmyslového vlastnictví (správní orgán I. stupně) zamítl dne 29. 7. 2015 žádost žalobkyně na obnovu správního řízení ve věci návrhu na prohlášení neplatnosti ochranné známky žalobkyně č. 165917. Rozklad proti tomuto rozhodnutí předseda Úřadu průmyslového vlastnictví zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. Proti rozhodnutí předsedy Úřadu brojila žalobkyně u Městského soudu v Praze, který žalobu neshledal důvodnou a zamítl ji. Rozsudek městského soudu napadla žalobkyně (stěžovatelka) dne 13. 3. 2019 kasační stížností.

[2] Podáním ze dne 19. 2. 2021 vzala stěžovatelka tuto kasační stížnost zpět. Uvedla, že dne 23. 11. 2020 rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 2 As 312/2018 – 242, kterým zrušil rozhodnutí městského soudu a rozhodnutí žalovaného o prohlášení ochranné známky č. 165917 za neplatnou a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Ústavní stížnost proti rozsudku č. j. 2 As 312/2018 - 242 byla usnesením ze dne 15. 2. 2021, sp. zn. I. ÚS 302/21 odmítnuta. V návaznosti na zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu žalovaný obnovil platnost ochranné známky č. 165917, jež byla předmětem tohoto řízení, známka je tak znovu vedena jako platná a řízení o prohlášení neplatnosti ochranné známky před žalovaným nadále probíhá, bylo tedy obnoveno. Došlo tedy k uspokojení stěžovatelky a podaná kasační stížnost vedená Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 1 As 82/2019 je proto již v podstatě bezpředmětná. Stěžovatelka závěrem požádala, aby jí Nejvyšší správní soud přiznal náhradu nákladů řízení dle § 60 odst. 3 s. ř. s.

[3] Podle § 47 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s. ř. s.), ve spojení s § 120 s. ř. s. soud řízení o kasační stížnosti zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět. Nejvyšší správní soud proto rozhodl výrokem I. o zastavení řízení o kasační stížnosti.

[4] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Podle § 60 odst. 3 s. ř. s.: *Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Vzal-li však navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.*

[5] Stěžovatelka v dané věci požadovala přiznání nákladů řízení. V podání, kterým vzala svou kasační stížnost zpět, uvedla, že došlo k jejímu uspokojení. Postup uspokojení navrhovatele upravuje § 62 s. ř. s. a jedná se o formu smírného řešení sporu mezi účastníky řízení. K tomuto postupu v projednávané věci nedošlo. Náhradu nákladů lze účastníku řízení, který vzal návrh zpět, přiznat také v případě, že se tak stalo na základě pozdějšího chování odpůrce. Pro stěžovatelku ztratila nyní projednávaná kasační stížnost význam, neboť jejím cílem byla obnova uzavřeného řízení, ve kterém byla ochranná známka č. 165917 prohlášena za neplatnou. Návrh na obnovu řízení správní orgány zamítly, městský soud nevyhověl ani žalobě v dané věci a proto se stěžovatelka obrátila na kasační soud. Paralelně s touto linií běžel také soudní přezkum samotného rozhodnutí o prohlášení ochranné známky za neplatnou. Tento přezkum následně skončil rozhodnutím Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 312/2018 – 242, který zrušil jak rozhodnutí městského soudu o zamítnutí žaloby, tak rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V současné době tak probíhá správní řízení o prohlášení ochranné známky za neplatnou, ve kterém může být stěžovatelka činná. Lze souhlasit, že fakticky stěžovatelka dosáhla zamýšleného cíle, ovšem tuto situaci nelze podřadit pod pojem „pozdější chování žalovaného“, jak jej chápe § 60 odst. 3 věta druhá s. ř. s.

[6] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 11. 2018, č. j. 7 As 424/2018 - 21, uvedl, že k přiznání náhrady nákladů dle tohoto pravidla je zapotřebí, aby existovala souvislost mezi zpětvzetím návrhu a pozdějším chováním žalovaného. Konstatoval, že soud se musí zabývat tím, „zda k označenému chování došlo až po podání žaloby (1. podmínka pro přiznání náhrady nákladů řízení) a v souvislosti s ní (2. podmínka pro přiznání náhrady nákladů řízení). Zjistí-li soud, že žalobce vzal své podání zpět bez ohledu na chování žalovaného nebo že chování

pokračování

žalovaného nemělo objektivně žádnou souvislost s podáním žaloby, nemůže náhradu nákladů přiznat, byť by žalobce tvrdil opak nebo byl o opaku subjektivně přesvědčen.“

[7] Stěžovatelka vzala kasační stížnost zpět z důvodu otevření původního řízení o prohlášení ochranné známky za neplatnou, nikoliv otevření řízení o obnově, jež je předmětem přezkumu v nyní projednávané věci. Nadto pokračování původního řízení nemá souvislost s podáním kasační stížnosti (ani žaloby) v nyní souzené věci, ale se soudním přezkumem ukončeným vydáním rozhodnutí č. j. 2 As 312/2018 – 242. Je tak zřejmé, že se nejedná o případ, na který by dopadal § 60 odst. 3 věta druhá s. ř. s.

[8] Nejvyšší správní soud tak proto nepřiznal stěžovateli náhradu nákladů řízení a rozhodl podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto usnesení.

[9] Podle § 10 odst. 3, věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek za řízení, který je splatný podáním kasační stížnosti, snížený o 20 %, nejméně však o 1 000 Kč, bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním. Vzhledem k tomu, že soud zastavil řízení v důsledku zpětvzetí kasační stížnosti před prvním jednáním, rozhodl výrokem III. o vrácení soudního poplatku ve výši 4 000 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení (§ 10a zákona o soudních poplatcích).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. února 2021

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu